WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Johanna

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de vensterbank	4
J	J van Jaagpad	8
O	O van Oever	15
H	H van Heide	21
A	A van Akker	27
N	N van Noordzeestrand	33
N	N van Nevengeul	39
A	A van Appelboomgaard	45
	De kaart is af!	50
	Alle dieren van jouw reis	55
	Oorkonde	57
	Antwoorden	58

Een duif op de vensterbank

Het was zaterdagochtend. Johanna zat op de vloer van haar kamer en bouwde een hoge toren van blokken. Tik-tik, klonk het tegen het raam. De toren wiebelde. Op de vensterbank zat een duif! Hij was grijs, met een glimmend groen kraagje en oranje kraaloogjes.

Aan één poot hing een piepklein kokertje. Het raam stond op een kier. ‘Roekoe,’ klonk het door de kier. ‘Ben jij Johanna?’ Johanna keek met grote ogen. Duiven kunnen toch niet praten? ‘Ja, dat ben ik,’ zei Johanna. ‘Gelukkig,’ zuchtte de duif. ‘Ik ben Pluim, de postduif van de Kaartenmaker. Ik heb iets voor jou.’

De Namenkaart van

JOHANNA

De kaart die Pluim bracht. Elk rondje is een plek waar een letter van jouw naam op je wacht.

J van Jaagpad

Ze stonden op een smal pad langs een rivier. Aan de overkant stonden bomen in een rij. ‘Dit is een jaagpad,’ zei Pluim. ‘Vroeger liepen hier paarden. Die trokken met een touw de boten over het water.’ ‘Paarden die boten trekken?’ vroeg Johanna. ‘Echt waar,’ zei Pluim.

Een fietser kwam voorbij over het jaagpad. Tring! Johanna ging aan de kant staan. Toen liepen ze verder, langs het water.

Aan de waterkant stond een grote grijze vogel. Hij had lange poten, een lange hals en een lange, gele snavel. Hij stond zo stil dat hij wel een standbeeld leek. ‘Leeft hij wel?’ fluisterde Johanna. ‘Een blauwe reiger,’ zei Pluim. ‘Hij wacht. Hij is heel geduldig.’

Ze wachtten ook. Een minuut. Twee minuten. Toen, ineens: flits! De snavel van de reiger schoot in het water. Toen hij hem omhoog trok, zat er een visje in. Slok, weg was het. ‘Wauw,’ zei Johanna. ‘Hij is de baas in wachten,’ zei Pluim.

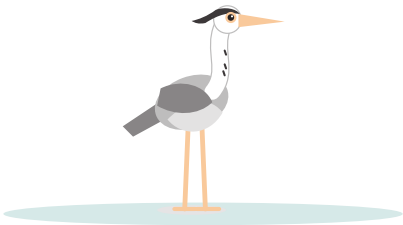
Toen spreidde de reiger zijn grote vleugels. Langzaam vloog hij weg over het water, met zijn nek in een kronkel, als een S. ‘Hij vliegt met zijn hals opgevouwen,’ zei Johanna. ‘Als een opgerolde tuinslang.’

Pluim proestte. ‘Zeg dat maar niet tegen hem.’

Echt waar!

De blauwe reiger

Een blauwe reiger kan heel lang stil staan wachten. Als hij vliegt, vouwt hij zijn hals op.

Zo groot	80 tot 102 centimeter
Eet graag	vis, kikkers en muizen
Herken hem aan	grijs, met lange poten, een lange hals en een gele snavel

Woordspel

Vroeger trokken paarden de boten over het water. Hoe heet het pad waar die paarden liepen?

Klopt het? Kijk op p. 58.

Zoek de 5 verschillen

Vergelijk de twee plaatjes van het jaagpad. Er zijn precies 5 verschillen.

Klopt het? Kijk op p. 59.

A van Akker

‘Hou je muts vast!’ riep Pluim. Johanna legde haar vinger op het rondje, en woesj, daar gingen ze. Ze stonden aan de rand van een grote akker. Het graan was bijna zo hoog als Johanna.

Het wiegde in de wind, heen en weer, heen en weer, alsof het hele veld zachtjes ademde. ‘Hier groeit graan,’ zei Pluim deftig. ‘Daar bakken mensen brood van. En duiven smullen van de korrels.’

Een windvlaag kriebelde langs de aren. Het klonk als zachtjes applaus. ‘Het veld klapt voor ons,’ zei Johanna. ‘Natuurlijk,’ zei Pluim. ‘Wij zijn ook beroemd.’ Hij zette zijn borst vooruit.

Toen hoorde Johanna iets. Hoog in de lucht zong iemand een liedje zonder einde. Het ging maar door: tierelier, tierelier, triel-triel-triel. ‘Waar zit die zanger?’ vroeg Johanna. Ze tuurden omhoog. Heel hoog, bijna in de wolken, fladderde een klein bruin vogeltje.

Het hing daar als een vlieger aan een onzichtbaar touwtje. ‘Een veldleeuwerik,’ fluisterde Pluim vol bewondering. ‘Die zingt terwijl hij vliegt. Probeer dat maar eens. Ik krijg nog geen roekoe uit mijn snavel als ik vlieg.’

Het vogeltje zong en zong. Toen liet het zich zakken, steeds lager, en het landde ergens tussen het graan. ‘Niet gaan zoeken,’ zei Johanna. ‘Misschien heeft hij daar zijn nestje. Dan moeten we op het pad blijven.’

Pluim knikte trots. ‘Jij snapt het.’

